

TED DEKKER

DE CIRKEL / BOEK TWEE

ROOD

DE HEROÏSCHE BEVRIJDING

THRILLER

uitgeverij

Bangkok

Kara stond halverwege haar deur stil. Ze verbleef samen met Thomas in een grote hotelsuite met twee slaapkamers. Achter haar slaapkamerdeur bevond zich een korte gang die aan het ene uiteinde uitkwam bij de woonkamer en aan het andere uiteinde bij de belendende suite. Aan de andere kant van de gang lag de slaapkamer van haar jongere broer. Hij was in dromenland, zich totaal niet bewust van het nieuws dat ze zojuist van Onderminister van Buitenlandse Zaken Merton Gains had gehoord.

Het virus was verspreid, precies zoals Thomas gisteravond had voorspeld.

Een half uur, had Gains gezegd. *Breng hem over een half uur naar beneden*. Als ze Thomas nu wakker maakte, zou hij onmiddellijk naar beneden willen. En elke minuut slaap – eigenlijk elke seconde – kon het equivalent zijn van uren, dagen of zelfs weken in zijn droomwereld. Er kon heel wat gebeuren. Er zouden antwoorden kunnen komen. Ze kon hem maar beter laten slapen.

Maar aan de andere kant, Svensson had het virus verspreid. Ze kon haar broer toch maar beter meteen wakker maken.

Nadat ze gebruik had gemaakt van de badkamer.

Kara haastte zich naar binnen, deed het licht aan en draaide de kraan open, waarna ze de deur dichtdeed.

‘We zijn van een klif afgestapt en vervallen nu in waanzin,’ zei ze zacht tegen zichzelf. Maar aan de andere kant was de waanzin misschien al begonnen toen Thomas van dat balkon in Denver af had willen springen. Hij had haar meegesleept naar Bangkok, Monique de Raison ontvoerd en twee aanvaringen overleefd met een moordenaar die Carlos heette en die ongetwijfeld nog steeds achter hem aan zat. En dat kwam allemaal door die dromen van hem over een andere werkelijkheid.

Zou Thomas wakker worden met nieuwe informatie? *De kracht is uit het gekleurde bos verdwenen*, had hij gezegd. Het gekleurde bos

had opgehouden te bestaan, wat betekende dat zijn eigen kracht ook verdwenen zou kunnen zijn. In dat geval zouden de dromen van Tom misschien waardeloos zijn geworden en waren het alleen nog maar fantasieën waarin hij verliefd werd en hij van de een of andere idioot achterwaartse salto's leerde maken.

Het water voelde koel en verfrissend aan op haar gezicht.

Ze schudde de druppels van haar handen en ging naar het toilet.

Thomas spoorde het zwetende zwarte paard aan tot een gestrekte galop, door de zanderige vallei heen en de flauwe helling op. Hij schoof zijn bebloede zwaard in de schede, greep met beide handen de teugels beet en leunde over de nek van het paard. Links en rechts van hem reden twintig strijders met hem mee, iets verder naar achter. Het waren ongetwijfeld de beste strijders ter wereld en ze vlogen af op de heuvelrug recht voor hen, met maar één vraag in gedachten.

Hoeveel?

De aanval van de Horde was vanuit het ravijnengebied gekomen, door de Natalga Kloof. Op zich was dat niet zo ongewoon. De legers van de Woestijnbewoners hadden de afgelopen vijftien jaar al een tiental keren vanuit het oosten aangevallen. Wat echter wel ongewoon was, was het aantal tegenstanders dat zijn mannen nog geen kilometer naar het zuiden in de pan hadden gehakt. Niet meer dan een stuk of honderd.

Te weinig. Veel te weinig.

De Horde viel nooit aan in zulke kleine aantallen. Thomas en zijn leger waren afhankelijk van hun superieure snelheid en vechtkunst, maar de Horde van grote aantallen. Ze hadden een soort natuurlijk evenwicht weten te creëren. Eén van zijn mannen kon, als hij zijn dag niet had, er al gauw vijf van de Horde te grazen nemen. Dat voordeel kon door de Horde alleen maar teniet worden gedaan door met vijf-honderdduizend man op te komen draven. Zijn eigen leger bestond uit niet meer dan dertigduizend man, inclusief de rekruten. Dat wist de vijand. En toch hadden ze dit kleine aantal met een soort monnikskapen uitgeruste mannen door de Kloof hun dood tegemoet gestuurd.

Maar waarom?

Ze reden verder zonder een woord te zeggen. De hoeven van de paarden donderden als oorlogsdruums, een geluid dat hem vreemd genoeg op zijn gemak stelde. Hun paarden waren allemaal hengsten. El-

ke strijder ging gekleed in hetzelfde gehard lederen borstpantser, met onderarm- en dijbeenbeschermers. Dat gaf hun ledematen de vrijheid die nodig was bij man-tegen-man gevechten. Ze hadden hun mes aan een kuit gebonden en hun zweep aan hun heup, en hun zwaard was aan hun paard bevestigd. Deze drie wapens, een goed paard en een lederen waterzak was alles wat de Bosgarde nodig had om een week te overleven en honderd man te doden. En het reguliere leger zat niet ver achter hen.

Thomas vloog achterover leunend over de heuvelrug en zette de hengst stampend stil. De anderen kwamen in een lange rij op de heuvelrug staan. Nog steeds werd er geen woord gezegd.

Wat ze zagen, was ook met geen woord te beschrijven.

De lucht werd rood, bloedrood, zoals dat 's middags in de woestijn altijd het geval was. Rechts van hen strekte zich het ravijnengebied uit, vijftien vierkante kilometer kliffen en rotsen die een natuurlijke barrière vormden tussen de rode woestijnen en de eerste van de zeven bossen. Thomas' bos. En achter de kliffen van het ravijn ging naar beige neigend roodachtig zand over in een uitgestrekte, eindeloze woestijn. Dit landschap was voor Thomas al net zo vertrouwd als zijn eigen bos.

Maar wat hij op dit moment zag, was dat niet.

Zo op het eerste gezicht, zelfs voor een geoefend oog, zouden de subtiele bewegingen in de woestijn kunnen worden aangezien voor het trillen van de zinderende lucht. Het was nauwelijks meer dan een beige verkleuring die over de enorme zandvlakte rimpelde die uitkwam in de ravijnen. Maar dit was geen hitte.

Dit was het leger van de Horde.

Ze droegen beige tunieken en kappen om hun grijze, schurftige huid te verbergen en reden op lichtbruine paarden die waren gefokt om niet op te vallen tegen het zand. Thomas had er ooit vijftig voorbijgereden zonder hen op te merken.

'Hoeveel, Mikil?'

Zijn tweede strijder in de commandostructuur zocht de horizon af naar het zuiden. Hij volgde haar blik. Een tiental kleinere contingenten bewoog zich in de richting van de Kloof, legers van elk honderd man sterk, niet veel groter dan die ze een half uur geleden nog hadden vernietigd.

'Honderdduizend,' zei ze. Een reep leer hield haar donkere haar weg

van haar gebruiende voorhoofd. Een klein wit litteken op haar rechterwang ontsierde een verder gladde, zijdeachtige huid. De snee was niet door de Horde veroorzaakt, maar door haar eigen broer, die een jaar geleden met haar had gevochten om zijn eigen kracht te bewijzen. Ze had hem op zijn nummer gezet, onbeschadigd maar duidelijk verslagen. Een half jaar later had hij bij een schermutseling de dood gevonden.

De groene ogen van Mikil bekeken onderzoekend de woestijn. ‘Een hele uitdaging.’

Thomas gromde instemmend. Ze waren gehard door tientallen gevechten, maar ze hadden nog nooit te maken gehad met zo’n groot leger.

‘De hoofdmacht trekt naar het zuiden, langs de zuidelijke kliffen.’

Ze had gelijk. Dit was een nieuwe tactiek voor de Horde.

‘Ze proberen het met ons tot een treffen te laten komen bij de Natalga Kloof, terwijl hun hoofdmacht ons aanvalt in de flank,’ zei Thomas.

‘En het lijkt erop dat ze dat gaat lukken,’ zei zijn luitenant William.

Niemand bracht daar iets tegenin. Niemand zei iets. Niemand bewoog.

Thomas speurde nog eens de horizon af en bekeek hun vorderingen. In het westen hield de woestijn op in dezelfde beboste vallei die hij de laatste vijftien jaar al tegen de Horde had beschermd, sinds de jongen hen naar dat kleine paradijs middenin de woestijn had geleid.

Verder naar het noorden en het zuiden lagen zes soortgelijke bossen, bewoond door ruwweg honderdduizend Bosbewoners.

Thomas en Rachelle hadden de eerste medebosbewoner pas een jaar later gevonden. Hij heette Ciphus van het Zuidelijke, omdat hij uit het grote Zuidelijke Bos kwam. Dat was ook het jaar dat Rachelle beviel van hun eerste kind, een dochter met de naam Marie. Marie van Thomas. Degenen die oorspronkelijk afkomstig waren uit het gekleurde bos, droegen het predikaat van het bos waarin ze woonden, dus Ciphus van het Zuidelijke. De kinderen die werden geboren na de Grote Misleiding, droegen de naam van hun vader. Marie van Thomas.

Drie jaar later kregen Thomas en Rachelle een zoon, Samuel. Het was een stevig joch en hij was nu bijna twaalf. Hij kon al met een zwaard overweg en Thomas moest hemel en aarde bewegen om hem van het slagveld weg te houden.

Elk bos had zijn eigen meer en de getrouwen van Elyon baadden elke dag om de pijnlijke huidziekte tegen te gaan die anders hun lichaam zou teisteren. Deze rituele schoonmaakbeurt was wat hen scheidde van de Scabs.

Elke avond, na het baden, dansten en zongen de Bosbewoners om de Grote Romance te vieren, zoals ze dat noemden. En elk jaar maakten de mensen van alle zeven bossen de pelgrimstocht naar het grootste bos, dat het Middenbos werd genoemd – het bos van Thomas. Deze jaarlijkse Bijeenkomst zou over zeven dagen worden gehouden. Thomas wilde niet weten hoeveel Bosbewoners nu door de woestijn naar het Middenbos trokken.

Scabs konden natuurlijk Bosbewoners worden. Als ze een bad namen in een van de meren, zou hun huid weer gezond worden en hun walgelijke stank verdwijnen. Door de jaren heen was er ook een klein aantal Scabs Bosbewoners geworden, maar er was een ongeschreven wet van de Garde om afvalligheid van de Horde te ontmoedigen.

Er waren eenvoudigweg niet genoeg meren om iedereen bij te huisvesten.

Ciphus van het Zuidelijke, de oudste van de Raad, had berekend dat de meren maximaal driehonderdduizend mensen aankonden. Er was simpelweg niet genoeg water voor de hele Horde, die al met meer dan een miljoen waren. De meren waren duidelijk een cadeau van Elyon voor alleen de Bosbewoners.

Het was trouwens niet moeilijk om te voorkomen dat de Horde kwam baden. De intense pijn die water veroorzaakte op hun zieke huid was genoeg om de Scabs een diepe afkeer van de meren te bezorgen. Qurong, hun leider, had gezworen de meren te zullen vernietigen wanneer hij die felbegeerde bronnen van de bossen zou veroveren.

De Woestijnbewoners hadden hun eerste aanval dertien jaar geleden uitgevoerd, waarbij ze waren neergestreken in een klein bos dat zich driehonderd kilometer naar het zuidwesten bevond. Hoewel de onhandige aanvallers waren teruggedreven met stenen en knuppels, waren zeker honderd volgelingen van Elyon afgeslacht, voornamelijk vrouwen en kinderen.

Ondanks zijn voorliefde voor vrede, had Thomas besloten dat die vrede voor de Bosbewoners alleen maar kon worden bewerkstelligd door middel van een leger. Met behulp van Johan, Rachelles jongere

broer, ging Thomas op zoek naar metaal, waarbij hij afging op wat hij zich herinnerde van de kronieken. Hij had koper en tin nodig, waarmee hij brons kon maken, een metaal dat sterk genoeg was om er zwaarden van te smeden. Ze hadden een oven gebouwd en verhitten allerlei soorten stenen tot ze koper vonden. Het bleek dat het ravijnengebied barstte van het kopererts. Hij wist nog steeds niet zeker of het materiaal waarvan hij het eerste zwaard maakte echt brons was, maar het was zacht genoeg om het te slijpen en hard genoeg om met een enkele slag een hoofd af te hakken.

De Horde kwam terug, deze keer met een groter leger. Bewapend met zwaarden en messen hakten Thomas en nog honderd strijders, zijn eerste Garde, de Woestijnbewoners in de pan.

Er verspreidde zich een gerucht over Thomas van Hunter door de woestijn en door de bossen. In de drie jaar daarna durfde de Horde alleen maar nu en dan een uitval te doen, wat altijd eindigde met een vreselijke nederlaag.

Maar de behoefte om de vruchtbare bosgebieden in bezit te krijgen, bleek te sterk voor de uitdijende Horde. Ze voerden hun eerste grote manoeuvre uit door de Natalga Kloof, met nieuwe wapens. Ze waren van brons: lange zwaarden, scherpe sikkels en zware kogels die aan een ketting vastzaten. Hoewel ze toen waren verslagen, bleven ze groeien in kracht en aantal.

Tijdens de wintermanoeuvre van drie jaar geleden, werd Johan plotseling vermist. De Bosbewoners hadden dat jaar tijdens de Bijeenkomst om hem gerouwd. Iemand had Elyon gesmeekt niet te vergeten dat hij hun had beloofd hen in één geweldige klap te zullen verlossen van het kwaad, van de vloek van de Horde. Thomas was er van overtuigd dat die dag zou komen, omdat de jongen dat had gezegd voor hij in het meer was verdwenen.

Het zou voor Thomas en zijn Garde maar het beste zijn als die dag vandaag zou aanbreken.

‘Over drie tekens op de schijf zijn ze bij onze katapulten die langs de zuidelijke kliffen staan,’ zei Mikil. Ze had het over de zonnewijzers die Thomas had geïntroduceerd om de tijd bij te houden. Toen voegde ze eraan toe: ‘Drie uur.’

Thomas keek weer naar de woestijn. Het ziekelijke leger van de Horde stroomde als honing de ravijnen in. Tegen zonsondergang zou

de woestijn zwart kleuren van het bloed. En deze keer zou dat net zo goed hun bloed zijn als dat van de Horde.

Een beeld van Rachelle, de jonge Marie en zijn zoon Samuel vulde zijn gedachten. Hij kreeg een brok in zijn keel. De anderen hadden ook kinderen, veel kinderen zelfs, gedeeltelijk om gelijke tred te houden met de Horde. Hoeveel kinderen waren er nu in de bossen? Ze vormden bijna de helft van de bevolking. Vijftigduizend.

Ze moesten een manier zien te vinden om dit leger terug te dringen, al was het alleen maar voor de kinderen.

Thomas keek naar de rij luitenanten, meesters in het gevecht, stuk voor stuk. Hij was ervan overtuigd dat ieder van hen in staat was deze oorlog te leiden, maar hij twijfelde geen moment aan hun trouw aan hem, aan de Garde of aan de bossen. Zelfs William, die Thomas maar al te graag op zijn fouten wees en vaak zijn oordeel in twijfel trok, zou zijn leven geven. In de zin van absolute trouw had Thomas de standaard bepaald. Hij zou liever een been verliezen dan een van hen en dat wisten ze allemaal.

En ze wisten ook allemaal dat Thomas waarschijnlijk de laatste zou zijn die een been of welk lichaamsdeel dan ook in een gevecht zou verliezen. Zelfs al was hij veertig en waren de meeste van hen nog maar in de twintig. Wat ze wisten, hadden ze voornamelijk van hem geleerd.

Hoewel hij de afgelopen vijftien jaar niet meer over de kronieken had gedroomd, herinnerde hij zich nog wel het een en ander – zijn laatste herinneringen van Bangkok, bijvoorbeeld. Hij herinnerde zich dat hij in slaap was gevallen in een hotelkamer nadat het hem niet was gelukt enkele regeringskopstukken ervan te overtuigen dat de Raison Stam voor hun deur stond te trappelen.

Hij kon zich ook het een en ander van de vroegere kronieken herinneren en putte uit zijn vervagende kennis van de oorlogen en hun technologie, iets wat hem een behoorlijke voorsprong op de anderen gaf. Want de kennis van de kronieken was voor een groot deel uitgewist toen de zwarte, gevleugelde Shataiki het gekleurde bos hadden overgenomen. Thomas vermoedde dat nu alleen de Roush, die na de Grote Misleiding waren verdwenen, zich nog echt iets van de kronieken herinnerden.

Hij pakte de teugels over in zijn linkerhand en strekte zijn vingers. ‘William, jij hebt het snelste paard. Neem het ravijn terug naar het bos

en breng de versterkingen langs de buitenrand naar voren.’

Dan zou het bos onbeschermd zijn, maar ze hadden niet veel keus.

‘Neem me niet kwalijk dat ik je op iets wijs wat nogal duidelijk is,’ protesteerde William, ‘maar als we hen hiermee naartoe nemen, loopt het niet best af.’

‘Het hoger gelegen gedeelte bij de Kloof werkt in ons voordeel,’ reageerde Thomas. ‘Daar zullen we ze aanvallen.’

‘Dan zul je dat moeten doen voor de versterkingen arriveren.’

‘We houden ze wel tegen. We hebben geen keus.’

‘We hebben altijd een keus,’ zei William. Zo ging het nu altijd met hem. Hij moest altijd tegensputteren. Thomas had deze discussie al verwacht en was het in dit geval met hem eens.

‘Zeg tegen Ciphus dat hij zijn stam klaarmaakt om naar een van de noordelijke dorpen te evacueren. Hij zal wel protesteren, omdat hij er niet aan gewend is een strijd te verliezen. En omdat de Bijeenkomst al over een week begint, zal hij moord en brand schreeuwen. Daarom wil ik dat je het hem vertelt waar Rachelle bij is. Zij zorgt er wel voor dat hij luistert.’

William kwam naast hem staan. ‘Ik, naar het dorp? Stuur een andere boodschapper. Ik kan deze strijd toch niet missen?’

‘Je bent snel genoeg terug om nog zat actie te krijgen. Ik ben van jou afhankelijk, William. Beide opdrachten zijn zeer belangrijk. Jij hebt het snelste paard en jij bent het best uitgerust om alleen te reizen.’

Hoewel William geen schouderklopjes nodig had, bracht dit hem met de anderen in de buurt wel tot zwijgen.

Thomas keek naar Suzan, zijn beste verkenner, een jonge vrouw van twintig die op kon tegen tien geoefende mannen. Ze had een donkere huid, zoals die van bijna de helft van de Bosbewoners. Hun verschillende huidskleuren onderscheidden hen ook van de Horde, die allemaal wit waren door de huidziekte.

‘Neem twee van je beste verkenners mee en bekijk de zuidelijke kliffen. Binnen twee uur zie je ons met de hoofdmacht verschijnen. Ik wil posities en aantallen wanneer ik daar aankom. Ik wil weten wie dat leger leidt, al moet je daar hoogstpersoonlijk voor naar beneden om de kap van zijn kop af te rukken. Ik wil vooral weten of het de druïde Martyn is. Ik wil ook weten wanneer ze voor het laatst gegeten hebben en wanneer ze weer van plan zijn te eten. Alles, Suzan. Ik reken op je.’

‘Begrepen.’ Ze keerde met een snelle beweging haar paard. ‘Hiyaaa!’ De hengst galoppeerde de heuvel af, met William er vlak achteraan.

Thomas staarde weer naar de Horde. ‘Nou, vrienden, we hebben altijd geweten dat dit eraan zat te komen. Jullie wilden vechten en het lijkt erop dat Elyon ons dat gevecht geeft.’

Er snoof iemand. Iedereen hier zou willen sterven voor de bossen, maar niet allemaal voor Elyon.

‘Hoeveel mensen hebben we?’ vroeg Thomas aan Mikil.

‘Nu de escortes de deur uit zijn om de stammen hierheen te brengen voor de Bijeenkomst, slechts tienduizend, maar vijfduizend daarvan bevinden zich aan de buitenrand van het bos,’ antwoordde Mikil. ‘We hebben minder dan vijfduizend mensen die mee kunnen vechten bij de zuidelijke kliffen.’

‘En hoeveel om die kleinere legertjes van de Horde te onderschepen die ons proberen af te leiden?’

Mikil haalde haar schouders op. ‘Drieduizend. Duizend bij elke pas.’

‘Dan sturen we er duizend, ongeveer driehonderd voor elke pas. De rest gaat met ons mee naar de kliffen.’

Het was even stil. Welke strategie zou hen kunnen redden in zo’n ongelofelijk ongelijke strijd? Welke wijze woorden zou zelfs Elyon zelf kunnen spreken op zo’n zwaarwichtig moment?

‘We hebben zes uur voor de zon onder gaat,’ zei Thomas terwijl hij zijn paard keerde. ‘Laten we gaan.’

‘Ik weet niet zeker of we de zon wel zullen zien ondergaan,’ merkte een van hen op.

Niemand sprak hem tegen.

Carlos Missirian staarde naar Thomas Hunter.

De man lag op zijn rug, naakt op zijn boxershort na, en de lakens lagen verkreukeld om hem heen. Ze waren doordrenkt van het zweet. Zweet en bloed.

Bloed?

Zo veel bloed, uitgesmeerd over de lakens, op sommige plekken opgedroogd en op andere plekken nog nat.

Had de man in zijn slaap gebloed? Hij bloedde zelfs nog steeds.

Dood?

Carlos deed een stap dichterbij. Nee. De borstkas van Hunter ging regelmatig op en neer. Er zaten littekens op zijn borst en buik die Carlos zich niet kon herinneren, maar hij zag geen enkel teken van de kogels waarvan Carlos zeker wist dat hij ze de afgelopen week door deze zelfde man heen gejaagd had.

Hij bracht zijn wapen omhoog naar Hunters slaap en spande zijn vinger om de trekker.

Een flits vanaf de klif. Twee flitsen.

Thomas, die achter een groot rotsblok zat neergehurkt, hield de primitieve kijker voor zijn rechteroog en keek naar de Scabs in het ravijn. Hij had de kijker gemaakt met wat hij zich van de kronieken kon herinneren. Hij had gebruik gemaakt van hars van naaldbomen en hoewel het ding nauwelijks functioneerde zoals hij verwacht had, gaf het hem een iets beter zicht dan met het blote oog. Mikil knielde naast hem neer.

Het signaal was van de top van de kliffen gekomen, waar hij tweehonderd boogschutters had neergezet, elk met vijfhonderd pijlen. Ze hadden lang geleden al geleerd dat de uitslag van een strijd bijna net zo goed afhing van hun munitievoorraden als van het aantal mensen dat ze inzetten.

De strategie die ze gebruikten, was een eenvoudige en beproefde methode. Thomas zou een stuk of duizend strijders in een frontale aanval leiden, die de vijand langs de frontlinie zou verstikken. Wanneer het slagveld dan flink bezaaid was met dode Scabs, zou hij zijn mensen haastig laten terugtrekken, waarna de boogschutters duizenden pijlen op de overgebleven menigte zouden laten neer regenen. Als alles goed ging, zouden ze de vijand in elk geval vertragen door het brede ravijn te verstoppen met lijken.

Tweehonderd man cavalerie wachtten met Thomas achter een lange rij rotsblokken. Ze lieten hun paarden met zachte aandrang op de grond liggen.

Ze hadden dit al eerder gedaan. Het was een wonder dat de Horde toch steeds weer...

‘Commandant!’ Er kwam een boodschapper naar hem toe, die zwaar hijgde. ‘We hebben bericht van het Zuidelijke Bos.’ Mikil schoof iets dichterbij.

‘Ga door. Maar wel zachtjes, alsjeblieft.’

‘De Horde valt aan.’

Thomas haalde de kijker even van zijn oog en tuurde er opnieuw

doorheen. Hij hief zijn linkerhand op, klaar om het aanvalssignaal te geven. Wat wilde dit bericht zeggen?

Dat de Horde een nieuwe strategie had.

Dat de situatie was veranderd van verschrikkelijk beroerd in onmogelijk.

Dat het einde nabij was.

‘Geef me de rest van de informatie. Snel.’

‘Er wordt gezegd dat het het werk van Martyn is.’

Opnieuw liet hij de kijker zakken. En zette hij hem weer tegen zijn oog. Dan werd dit leger niet geleid door hun nieuwe generaal, zoals hij had verwacht. Ze hielden de man met de naam Martyn nu al een jaar in de gaten. Het was een jongere man; dat hadden ze ooit eens uit een gevangene weten te persen. Het was ook een goede tacticus; dat begrepen ze uit de veranderende aanvallen. En ze hadden het idee dat het net zo goed een druïde was als een generaal. De Woestijnbewoners hadden niet echt een duidelijk omschreven godsdienst, maar ze bewezen eer aan de Shataiki, op een manier die langzamerhand steeds meer begon te lijken op het aanbidden van een slangachtige vleermuis. Teeleh. Sommigen zeiden dat Martyn aan zwarte magie deed; anderen zeiden dat hij werd geleid door Teeleh zelf. Hoe dan ook, zijn leger leek zich in hoog tempo te ontwikkelen.

Als de Scab met de naam Martyn zijn leger tegen het Zuidelijke Bos leidde, kon dit leger dan een afleidingsmanoeuvre zijn? Of was de aanval op het Zuidelijke bos de afleidingsmanoeuvre?

‘Op mijn teken, Mikil.’

‘We zijn er klaar voor,’ reageerde ze. Ze gleed in het zadel van haar paard dat nog steeds op de grond zat.

‘Hoeveel?’ vroeg Thomas aan de boodschapper.

‘Ik weet het niet. We hebben nog geen duizend man, maar die trekken zich al terug.’

‘Wie heeft de leiding?’

‘Jamous.’

Hij rukte de kijker voor zijn oog vandaan en keek de man aan. ‘Jamous? Trekt Jamous zich terug?’

‘Volgens het bericht wel, ja.’

Als zo’n sterke strijder als Jamous zich terugtrok, was het aanvallende leger sterker dan waar hij ooit tegen had gevochten.

‘Er is daar ook een strijder met de naam Justin.’

‘Thomas?’ Dat was Mikil.

Hij draaide zich om, zag beweging op de verhoging in het landschap honderd meter verderop en haalde diep adem. Hij hief zijn hand weer op en hield hem daar. Hij wachtte af. Dichterbij. De stank van hun schilferende huid bereikte zijn neusgaten en toen zag hij het wapen dat ze meedroegen, de bronzen, slangachtige vleermuis.

Het leger van de Horde kwam in zicht. Het waren er zeker vijfhonderd en ze reden op paarden die net zo’n bleke, roodbruine kleur hadden als het woestijnzand. De strijders hadden allemaal een cape met een kap om, en ze droegen lange sikkels die bijna net zo hoog reikten als het bronzen reptiel dat ze met zich mee droegen.

Thomas vertraagde zijn ademhaling. Zijn enige taak was om dit leger een halt toe te roepen. Afleidingsmanoeuvre of niet, als hij hier faalde, maakte het niet uit wat er bij het Zuidelijke Bos gebeurde.

Thomas hoorde Mikil regelmatig door haar neus ademen. *Ik zal Elyon vandaag bidden of hij je wil beschermen, Mikil. Ik zal Elyon smeken of hij ons allemaal wil beschermen. Als er dan iemand moet sterven, laat het dan die verrader zijn, Justin.*

‘Nu!’ Hij liet zijn hand zakken.

Zijn strijders waren al in beweging. Van links kroop een lange rij voetvolk stil en laag bij de grond als spinnen over het zand.

Tweehonderd paarden met ruiters erop rolden overeind. Thomas draaide zich met een ruk om naar de boodschapper. ‘Bericht voor William en Ciphus! Stuur duizend strijders naar het Zuidelijke Bos. Als we hier verslagen worden, ontmoeten we elkaar weer in het derde bos naar het noorden. Nu!’

Zijn strijders waren hem al tien meter voor en vlogen op de Horde af. Maar Thomas zou niet toestaan dat zij de strijd het eerst zouden bereiken. Nooit. Hij sprong in het zadel en schopte de hengst in een galop. Het zwarte paard sprong over de rotsblokken en reed in volle vaart op de verraste Woestijnbewoners af, die abrupt stilstonden.

Enkele seconden lang was alleen het gedonder van de paardenhoeven te horen. De zee van Scabstrijders vloede het ravijn in en verdween achter de kliffen. Honderdduizend paar ogen tuurden onder de rand van hun kap vandaan. Dit waren de mensen die walgden van Elyon en zijn water haatten. Hun wereld was een nomadische wereld

van ondiepe, modderige poelen en smerig, stinkend vlees. Ze waren nauwelijks geschikt voor het leven, laat staan voor de bossen. En toch zouden ze graag de meren bevuilen, de bossen verwoesten en er hun woestijntarwe in planten.

Het waren mensen uit het gekleurde bos die alles hadden losgelaten. De wandelende doden. Het was beter om begraven te zijn aan de voet van een klif, dan rond te moeten zwerven als een ongecontroleerde plaag.

Het waren ook strijders. Alleen mannen. Sterk en niet meer zo onnozel als ze eerst waren geweest. Maar ze waren langzamer dan de Garde. Hun huidaandoening tastte ook hun gewrichten aan en daardoor waren ze verre van soepel.

Thomas denderde langs zijn strijders heen. Hij reed nu vooraan, waar hij hoorde. Hij liet zijn hand op het heft van zijn zwaard rusten.

Veertig meter.

Zijn zwaard schoof uit de schede met het geluid van metaal tegen metaal.

Onmiddellijk steeg er een gebrul op uit de Horde, alsof het trekken van zijn zwaard pas Thomas' ware bedoelingen duidelijk maakte. Duzend paarden snoven en steigerden uit protest van de handen die angstig aan de teugels trokken. Degenen die in de voorste linies stonden, wisten dat zij de eersten zouden zijn die vandaag zouden sterven, ook al waren ze ervan overtuigd dat ze uiteindelijk de overwinning zouden behalen.

De Garde reed op volle snelheid, de kaakspieren gespannen, de zwaarden nog steeds laag langs hun been, het heft losjes in de hand.

Thomas week uit naar rechts, pakte zijn zwaard over met zijn linkerhand en haalde uit langs de borst van drie Scabs voor hij de eerste sikkkel blokkeerde die naar hem werd uitgehaald.

De paarden van beide partijen kwamen in aanvaring met elkaar. Zijn strijders schreeuwden, staken, pareerden en onthoofden met een geoefende razernij. Een bleek paard ging recht voor Thomas tegen de vlakke en hij zag dat Mikil haar zwaard was kwijtgeraakt. Het stak uit de zijde van de ruiter.

'Mikil!' Met haar onderarm blokkeerde ze de zwaai van een enorm Scabzwaard en draaide in haar zadel. Thomas rukte aan de koorden waarmee zijn tweede schede aan zijn paard vast zat en smeed het naar haar toe, met zwaard en al. Ze ving hem op, trok het zwaard tevoor-

schijn, liet het een keer door de lucht draaien en hakte in op een aanvallende strijder te voet.

Thomas weerde een sikkels af die op weg was naar zijn hoofd, sprong met zijn hengst over het stervende paard en draaide zich om naar zijn aanvaller.

De strijd kwam in een bepaald ritme. Van alle kanten zwaaiden, paarerden, zwiepten en sneden brede en smalle, korte en lange klingen. Bloed en zweet doordrenkte man en paard. Het vreselijke kabaal van de strijd vulde het ravijn. De kreten, het geschreeuw, het gesnik en het gekreun van de dood rees op naar de hemel.

En ook de strijdkreten van de duizend goed geoefende strijders die een onuitputtelijk reservoir van getrainde Scabs tegemoet zag.

Nog geen drie jaar geleden, onder begeleiding van Qurong, leed de cavalerie van de Horde zonder uitzondering zware verliezen. Maar nu, onder het directe commando van hun jonge generaal, Martyn, gaven ze zich niet zomaar gewonnen.

Een lange Scab, wiens kap van zijn hoofd was gegleden, grauwde en rukte zijn rijdier opzij, zodat hij recht voor de aanstormende Thomas kwam te staan. De paarden raakten elkaar en deinsden terug, waarbij ze steigerend in de lucht schopten. Met een snelle polsbeweging maakte Thomas zijn zweep los en mepte er de Scab keihard mee tegen zijn hoofd. De man schreeuwde en hief een arm op. Thomas duwde zijn zwaard in de nu onbeschermd zijde van de man, voelde hem diep wegzinken en rukte hem er weer uit, net op het moment dat een strijder te voet vanachter een knuppel naar hem toe zwaaide. Hij leunde ver naar rechts en haalde uit naar achteren. De strijder stuikte in elkaar, zonder hoofd.

De strijd raasde zo nog tien minuten door en de balans sloeg overduidelijk door in het voordeel van de Garde. Maar omdat er zo veel zwaarden en sikkels door de lucht zwaaiden, kon het niet anders of sommige daarvan moesten wel de mannen van Thomas of hun paarden raken.

De Garde begon te verliezen.

Thomas voelde het net zo goed als hij het zag. Twee. Vier. Toen tien, twintig, veertig. Nog meer.

Thomas verbrak de formatie en galoppeerde langs de linie. Hij werd behoorlijk gehinderd door gevallen mensen en paarden. Tot zijn ontsteltenis zag hij dat er meer van zijn mensen waren gesneuveld dan hij

had gedacht. Hij moest ze mee terug zien te krijgen!

Hij griste de hoorn van zijn riem en blies het signaal voor terugtrekken. Zijn mensen vluchtten onmiddellijk, te paard, te voet, en sprintten langs hem heen alsof ze in de pan waren gehakt.

Thomas hield zijn paard even staan waar hij stond. De Scabs, die niet echt gewend waren aan zo'n totale terugtrekking, wisten even niet wat ze moesten doen.

Zoals ook de bedoeling was.

Maar het aantal doden aan de kant van de Bosbewoners was niet de bedoeling geweest. Misschien wel tweehonderd!

Voor het eerst die dag voelde Thomas een ijskoude paniek in zich opwellen. Hij keerde met een ruk zijn paard en galoppeerde achter zijn strijders aan.

Hij nam met een grote sprong de rij rotsblokken, gleeed van zijn paard en zakte net op tijd neer op een knie om de eerste lading pijlen van de klif te zien regenen en in alle stilte op de Horde te zien neerkomen.

Er ontstond nu een nieuw soort chaos. Paarden keerden, Scabs gilden en de doden stapelden zich op. Het leger van de Horde zat tijdelijk in de val door een dam die bestond uit hun eigen strijders.

'We hebben grote verliezen geleden,' zei Mikil zwaar hijgend naast hem. 'Driehonderd.'

'Driehonderd?!' Hij keek zijn tweede in rang aan. Haar gezicht zag rood van het bloed en in haar ogen lag een ongebruikelijke gloed van verslagenheid. Fatalisme. 'We hebben meer nodig dan lichamen en rotsblokken om ze tegen te houden,' zei ze. Ze spuwde op de grond.

Thomas zocht de kliffen af. De boogschutters schoten nog steeds hun pijlen af op het in de val zittende leger. Zodra de vijand de lichamen had opgeruimd en met verse paarden aan een nieuwe aanval wilde beginnen, zouden de twintig katapulten op elke klif de Horde beginnen te bestoken met rotsblokken.

En dan zou het weer opnieuw beginnen. Weer een aanval die werd geleid door Thomas, gevolgd door meer pijlen, die weer zouden worden gevolgd door rotsblokken. Hij maakte snel een berekening. Zoals het er nu aan toe ging, zou hij het leger vijf rondes van zich af kunnen houden.

Mikil bracht zijn gedachten onder woorden. 'Zelfs al zouden we ze tot zonsondergang van ons af kunnen houden, dan walsen ze morgen toch over ons heen.'

De pijlenregen hield op. Er begonnen rotsblokken naar beneden te vallen. Thomas werkte al jaren aan de katapulten zonder dat ze echt goed werkten. Op vlak terrein waren ze nog steeds onbruikbaar, maar ze konden grote rotsblokken ver genoeg over een klif gooien om goed gebruik te kunnen maken van de zwaartekracht. Rotsblokken van dik een halve meter waren prima projectielen.

Een doffe dreun volgde op het trillen van de grond.

‘Het is niet genoeg,’ zei Mikil. ‘We zouden de hele klif op hen moeten laten instorten.’

‘We moeten hen zien te vertragen!’ zei Thomas. ‘De volgende keer alleen te voet en de strijd rekken door snel terug te trekken. Geef het door. Defensief vechten!’

De rotsblokken stopten met vallen en de Horde ruimde nog meer lichamen. En twintig minuten later leidde Thomas zijn strijders in een volgende frontale aanval.

Deze keer speelden ze met de vijand en gebruikten ze de Marduk-methode die Thomas en Rachelle de afgelopen jaren hadden geperfectioneerd. Het was een verfijning van de sprongen die Tanis hen in het gekleurde bos had geleerd. De Garde was er uitstekend in getraind en kon onder de juiste omstandigheden met een tiental Scabs tegelijk spelen.

Maar omdat het hier zo overbevolkt was en er zo veel zwaarden en sikkels door de lucht kliefden, werden ze gehinderd in hun bewegingen. Ze bleven een half uur lang hard doorvechten en doodden bijna duizend tegenstanders.

Deze keer verloren ze de helft van hun mankracht.

Met dit tempo zou de Horde binnen een uur door hun linies heen breken. De Woestijnbewoners zouden vannacht stoppen, zoals hun gewoonte was, maar Mikil had gelijk. Zelfs al zou de Garde hen tot die tijd weten tegen te houden, toch zouden de strijders van Thomas morgenochtend in de pan worden gehakt. En de Horde zou het onbeschermde Middelste Bos binnen een dag bereiken. Rachelle. De kinderen. Dertigduizend hulpeloze burgers zouden worden afgeslacht.

Thomas keek om zich heen naar de kliffen. *Elyon, geef me kracht.* De koude rillingen die hij eerder had gevoeld, trokken nu verder door zijn schouders.

‘Laat versterkingen aanrukken!’ schreeuwde hij. ‘Gerard, jij hebt het bevel. Houd ze daar, wat het ook moge kosten. Blijf naar de kliffen

kijken voor signalen. Coördineer de aanvallen.' Hij gooide de luitenant de ramshoorn toe. 'Elyons kracht,' zei hij terwijl hij een vuist in de lucht stak.

Gerard ving de hoorn op. 'Elyons kracht. U kunt op me rekenen, commandant.'

'Dat doe ik ook. En je moest eens weten hoeveel.' Thomas draaide zich om naar Mikil. 'Met mij mee.' Ze stegen met een zwaai op en denderden door het ravijn.

Zijn tweede in rang volgde hem zonder vragen. Hij ging haar voor een kleine heuvel op en galoppeerde op volle snelheid over het pad naar een uitkijkpunt in de buurt van de top.

Het slagveld strekte zich uit naar rechts. Zijn boogschutters lieten het weer pijlen regenen op de Scabs. De doden stapelden zich hoog op. Als een willekeurige iemand naar de frontlinies van de Horde zou kijken, zou hij kunnen denken dat de Garde de vijand aan het decimeren was. Maar een vluchtige blik in het ravijn gaf een heel ander beeld.

Vele duizenden met kappen bedekte strijders wachtten in een griezelige stilte af. Dit was een uitputtingsstrijd.

Dit was een strijd die niet gewonnen kon worden.

'Al bericht gehad van de drie legeronderdelen in het noorden?' vroeg Thomas.

'Nee. Laten we maar bidden dat ze daar niet doorbreken.'

'Dat doen ze niet.'

Thomas steeg af en bestudeerde de kliffen.

Mikil porde haar paard zachtjes naar voren en leidde het toen snuivend rond.

'Ja, ik weet dat je ongeduldig bent, Mikil.' Er was iets met de kliffen wat Thomas dwars zat. 'Je vraagt je af of ik gek geworden ben, toch? Mijn mannen sterven in de definitieve strijd en ik ben afgestegen om het geheel te bekijken.'

'Ik maak me zorgen over Jamous. Wat heb je voor plan?'

'Jamous kan wel voor zichzelf zorgen.'

'Jamous is zich aan het terugtrekken! Hij zou nooit terugtrekken. Wat heb je voor plan?'

'Dat heb ik niet.'

'Als je niet snel met iets op de proppen komt, zul je waarschijnlijk nooit meer plannen maken,' zei ze.

‘Dat weet ik, Mikil.’ Hij beende heen en weer.

Mikil spuwde weer op de grond. ‘We kunnen hier toch niet zomaar blijven staan...’

‘Ik *blijf* hier ook niet zomaar staan!’ Thomas keek haar aan. Hij was woest, hoewel hij tegelijkertijd beseftte dat hij helemaal het recht niet had om woest te zijn. Niet op haar.

‘Ik denk na! En jij zou hetzelfde moeten doen!’ Hij strekte een arm uit naar de Horde, die nu weer werd bekogeld met rotsblokken. ‘Kijk daar maar eens goed naar en vertel me wat dat monsterlijk grote leger eventueel kan tegenhouden! Wie denk je dat ik ben? Elyon? Kan ik in mijn handen klappen en deze kliffen laten...’

Thomas zweeg abrupt.

‘Wat is er?’ wilde Mikil weten. Ze keek om zich heen naar een vijand, haar zwaard in de hand.

Thomas draaide zich met een ruk om naar de vallei. ‘Wat zei je daarnet ook alweer?’

‘Wat? Dat je bij je mensen zou moeten zijn?’

‘Nee! De kliffen. Je zei dat we alle kliffen over hen heen in elkaar moesten laten storten.’

‘Ja, maar we zouden net zo goed kunnen proberen de zon te laten neerstorten.’

Het was een krankzinnige gedachte.

‘Wat is er?’ wilde ze nogmaals weten.

‘Wat *als* er een manier zou zijn om de kliffen...’

‘Die is er niet.’

Hij rende naar de rand. ‘Maar wat *als*?! Als we de wanden van het ravijn bij hun achterhoede zouden kunnen laten instorten, zouden we hen kunnen insluiten, hen hierheen brengen en hen dan van bovenaf afslachten.’

‘Wat wil je doen dan? De kliffen met een gigantisch vuur verhitten en het hele meer erop uitstorten, zodat ze barsten?’

Hij negeerde haar. Het was een roekeloos idee, maar niets doen was dat ook.

‘Er bevind zich daar een breuklijn. Zie je dat?’

Hij wees en zij keek.

‘En wat dan nog? Ik zie nog steeds niet hoe...’

‘Natuurlijk niet! Maar als ons dat zou lukken, zou het dan werken?’

‘Als je in je handen kon klappen om die kliffen naar beneden te laten storten, denk ik dat we elke Scab linea recta naar het zwarte bos zouden kunnen sturen, waar ze thuishoren.’

Er klonk een strijdkreet door het ravijn. Gerard leidde zijn versterkte rangordes de strijd weer in.

‘Hoe lang denk je dat we ze nog kunnen tegenhouden?’ wilde Thomas van haar horen.

‘Nog een uur. Misschien twee.’

Thomas begon weer te ijsberen en mompelde zacht in zichzelf. ‘Dat is misschien niet genoeg!’

‘Thomas, alsjeblieft. Je moet me vertellen wat er aan de hand is. Ik ben niet zonder reden tweede in rang. Als jij het niet meer kunt, ben ik daar beneden nodig, op het slagveld.’

‘Ooit was er een manier om een klif zoals deze te laten instorten. Dat is erg lang geleden en het stond opgeschreven in de Boeken der Kronieken. Er zijn er niet veel die het nog weten, maar ik wel.’

‘En?’

Inderdaad. En wat dan nog?

‘Volgens mij heette dat een explosie. Een grote vuurbal met een enorme kracht. Wat als we erachter zouden kunnen komen hoe we zo’n explosie kunnen veroorzaken?’

Ze keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Er is een tijd geweest dat ik gedetailleerde informatie te pakken kon krijgen over de kronieken. Wat als ik aan specifieke informatie zou kunnen komen over hoe ik een explosie moet veroorzaken?’

‘Dat is het belachelijkste wat ik ooit heb gehoord! We zitten middenin een oorlog. En wil jij dan een expeditie op touw zetten om informatie over de kronieken te vinden? Je hebt waarschijnlijk gewoon een oorlogstrauma!’

‘Nee, geen expeditie. Ik weet niet eens zeker of het wel werkt. Ik heb die vruchten al zolang met me mee gedragen.’ Het idee groeide en daarmee het enthousiasme. ‘Het zou de eerste keer in vijftien jaar worden dat ik die vruchten eet. Wat als ik nog steeds kan dromen?’

Ze staarde hem aan alsof hij gek geworden was. Onder hen raasde de strijd nog steeds voort.

‘Dan zou ik alleen even moeten gaan slapen; dat is het enige probleem.’ Hij ijsbeerde verder en werd steeds enthousiaster over het idee.

‘Wat als ik niet in slaap kan komen?’

‘Slapen? Wil je nu gaan slapen? Nu?’

‘Dromen!’ zei hij met gebalde vuist. ‘Ik moet dromen. Als ik zou kunnen dromen als vroeger, zou ik te weten kunnen komen hoe ik die kliffen op moest blazen!’

Mikil kon van verbijstering even geen woord uitbrengen.

‘Heb jij dan een beter idee?’ vroeg hij, elke lettergreep benadrukkend.

‘Nog niet,’ wist ze uit te brengen.

Wat als hij niet kon dromen? Wat als het dagen duurde voor de rhambutan was uitgewerkt?

Thomas keerde zich naar het ravijn toe. Hij wierp een blik op de verste klif. De breuklijn was duidelijk zichtbaar, want daar werd de melkwitte rots rood. Over twee uur zouden al zijn mensen dood zijn.

Maar als hij zo’n explosief had...

Thomas beende naar zijn paard toe en sprong in het zadel.

‘Thomas!’

‘Volg me!’

Ze volgde in galop het pad op naar de punt van de klif. Hij vloog langs de eerste post en schreeuwde in volle vaart: ‘Houd ze tegen! Doe wat je moet doen, maar houd ze tegen tot het donker wordt. Ik heb iets verzonnen.’

‘Thomas! Hoe dan?!’ klonk het achter hem.

‘Houd ze gewoon tegen!’ En weg was hij.

Weet je dan een manier, Thomas?

Hij reed op volle snelheid langs de linie boogschutters en katapulten, en riep aanmoedigingen naar iedereen. ‘Houd ze tegen! Houd ze tegen tot het donker wordt! Vertraag ze. We weten een manier. Als jullie ze tegen weten te houden tot het donker wordt, weten we een manier!’

Mikil zei niets.

Toen ze de laatste katapult passeerden, hield Thomas een beetje in en kwam Mikil naast hem rijden.

‘Ik blijf alleen maar bij je omdat je tientallen keren mijn leven hebt gered en ik heb gezworen dat ik je zou blijven steunen,’ zei ze. ‘Ik hoop dat je dat begrijpt.’

‘Volg me.’

Hij leidde haar naar een overhangende rots en keek om zich heen. Goed genoeg. Hij steeg af.

‘Wat gaan we hier doen?’ vroeg ze.

‘We stijgen af.’ Hij vond een steen ter grootte van zijn vuist en woog hem in zijn hand. Hoewel hij het geen prettig idee vond om op zijn hoofd te worden geslagen, wist hij geen alternatief. Er bestond geen enkele manier waarop hij in zijn eentje in slaap zou kunnen vallen. Niet nu er zoveel adrenaline door zijn aderen stroomde.

‘Luister. Ik wil dat je me op mijn hoofd slaat. Ik moet in slaap zien te komen, maar dat lukt zo niet, dus moet je me bewusteloos slaan.’

Ze keek ongemakkelijk om zich heen. ‘Thomas...’

‘Sla me bewusteloos! Dat is een bevel. En raak me hard genoeg om het niet over te hoeven doen. Wanneer ik eenmaal buiten westen ben, moet je me na tien minuten weer bij brengen. Begrepen?’

‘Is tien minuten genoeg om te vinden wat je zoekt?’

Hij staaarde haar aan, geraakt door de manier waarop ze het vroeg.

‘Luister,’ zei ze, ‘zet me niet neer als een idioot. De druïden van de Horde mogen dan magie gebruiken, maar wanneer hebben wij dat ooit gedaan? Nooit toch? Dit is net zoiets als die magie van hen.’

Dat was waar. Er werd van de druïden van de Horde gezegd dat ze een magie gebruikten die je zowel genas als misleidde. Thomas had geen van tweeën ooit gezien. Sommigen zeiden dat Justin er praktijken zoals die van de druïden op na hield.

‘Tien minuten. Zeg me na.’

‘Goed dan. Tien minuten.’

‘Dan moet je me nu slaan.’

Ze deed een stap naar voren. ‘Weet je zeker dat...’

‘Sla me!’

Mikil zwaaide met de steen.

Thomas blokkeerde de klap.

‘Wat doe je nou?’ wilde ze weten.

‘Sorry. Dat was een reflex. Ik zal deze keer mijn ogen dichtdoen.’

Hij sloot zijn ogen.

Zijn hoofd explodeerde in een witte bal van vuur.

Zijn wereld werd zwart.